

Albert Pla: “Si crec que els qui van matar Carrero Blanco eren uns herois, m’encanta dir-ho”

Entrevista al músic polifacètic, que comença la gira del seu darrer espectacle, 'Miedo'

Queralt Castillo

Aquest octubre comences la segona [gira](#) de la teva darrera obra de teatre, *Miedo*. És un espectacle que convida a la reflexió i que toca temes com la por de la mort o les violències familiars i que enfronta l’espectador a una sèrie de qüestions transcendents. L’obra va funcionar molt bé l’any passat a Barcelona. Hi has fet algun canvi?

No, l’obra es manté igual.

Com és que la tornes a fer?

Normalment fem dos anys de gira, però sí que és cert que aquesta obra ha anat molt bé i encara ens queden moltes coses per fer, així que hem decidit allargar un altre any. La vam estrenar a l’Amèrica Llatina perquè l’espectacle l’havien produït allà. Ara hem tornat a Buenos Aires i tornarem també a l’Uruguai i a Xile, on ja l’havíem fet. També anirem a Mèxic, al Perú i a Colòmbia.

A més de *Miedo*, tens algun projecte a la vista?

Tenim dues o tres opcions, en format d’obra teatral. Estic preparant un espectacle infantil, similar a *Miedo* però més adaptat als nens, en format familiar. Quan vaig començar a preparar *Miedo*, volia que fos un espectacle per a nens, perquè les cançons eren per fer por als nens, però després se’ns va quedar petit el món de la infància i vam perdre la referència.

Creus que avui dia tenim més por que abans? Com a societat, em refereixo.

Sí. A l’Àfrica, a Àsia i a l’Amèrica del Sud, la gent es mor. Els europeus no ens morim mai, i, quan ho fem, és un error d’un metge, un atropellament d’un borratxo que no hauria d’haver passat, és un accident. S’ha de demanar una indemnització, perquè no és correcte que tu et moris. Els altres sí, els altres es poden morir tranquil·lament, però aquí la mort es denuncia. Les famílies denuncien algú perquè t’has matat, quan en realitat hauries de ser viu. És còmic, per no dir patètic.

Però és una cosa que sabem des del moment que naixem, que ens hem de morir.

Però la vanitat humana arriba fins a límits insospitats. *Bueno*, la humanitat s’ha inventat Déu, per no morir-se. Ara, com que som ateus... Representa que hem d’estar vius sempre.

Foto: IVAN GIMÉNEZ

“Als qui ara se senten censurats els diria que són benvinguts al club”

Al llarg de la teva carrera t’han censurat molt, però has continuat escrivint i dient el que pensaves en els teus espectacles i a través de les lletres de les teves cançons. Has tingut mai por de la censura?

Jo no. Als qui ara se senten censurats els diria que són benvinguts al club. A mi m’han censurat tots els discos. Tinc el rècord de censures i m’alegra molt que censurin més gent, em fa il·lusió, perquè estava molt sol.

T’autocensures?

El procés de creació sempre és autocensura. És un “això no ho diré”, “això tampoc ho diré”, “això ho vull dir d’aquesta manera”. El procés de creació es fa a partir de la negació. El cas més evident és quan fas una cançó: primer dura quinze minuts i després la retalles a deu, a cinc... És un control que fas sobre tu mateix per dir el que realment vols dir, fins que et trobes finalment a gust i trobes que la cançó o el text el pots dir amb comoditat. Això pel que fa al procés de creació. Públicament... si crec que els qui van matar en Carrero Blanco eren uns herois i no uns *putos* terroristes, doncs m’encanta dir-ho, és clar.

“Abans, els fatxes no ens escoltaven, però ara uns castellans que suposadament no entenen el català s’han convertit en analistes de poesia mallorquina”

Se censura més ara que abans?

Sí, es poden dir moltes menys coses. Abans, si et volien censurar, et menystenien, que jo ho trobo

millor. Això ho feia el PSOE. Si deies que et censuraven, la gent t'acusava de fer-te publicitat. "Nosaltres no censurem ningú". El Partit Popular directament sempre ha censurat, i això et dóna publicitat. A què treia cap la pregunta?

Si som menys lliures ara.

Sí, és evident. El que li ha passat a en Valtònyc abans no hauria passat. Abans ell ho hauria pogut dir, i jo. Abans, els fatxes no ens escoltaven, però ara, no sé com, uns castellans que suposadament no entenen el català s'han convertit en analistes de poesia mallorquina. Em sembla *acollonant*. L'altre dia vaig fer un concert en una església a Llúvia i *OK Diario* va titular: "Un arzobispo independentista permite un concierto de Albert Pla en la parroquia". És el millor titular que m'han fet mai. Abans simplement et treien dels circuits. No anaves a Telecinco, no anaves a Antena 3 i no sorties per la ràdio. *Y búscate la vida*. Ara et poden venir a buscar al Harlem o al Sidecar i et poden fotre un paquet de collons encara que estiguis actuant per a només quaranta persones.

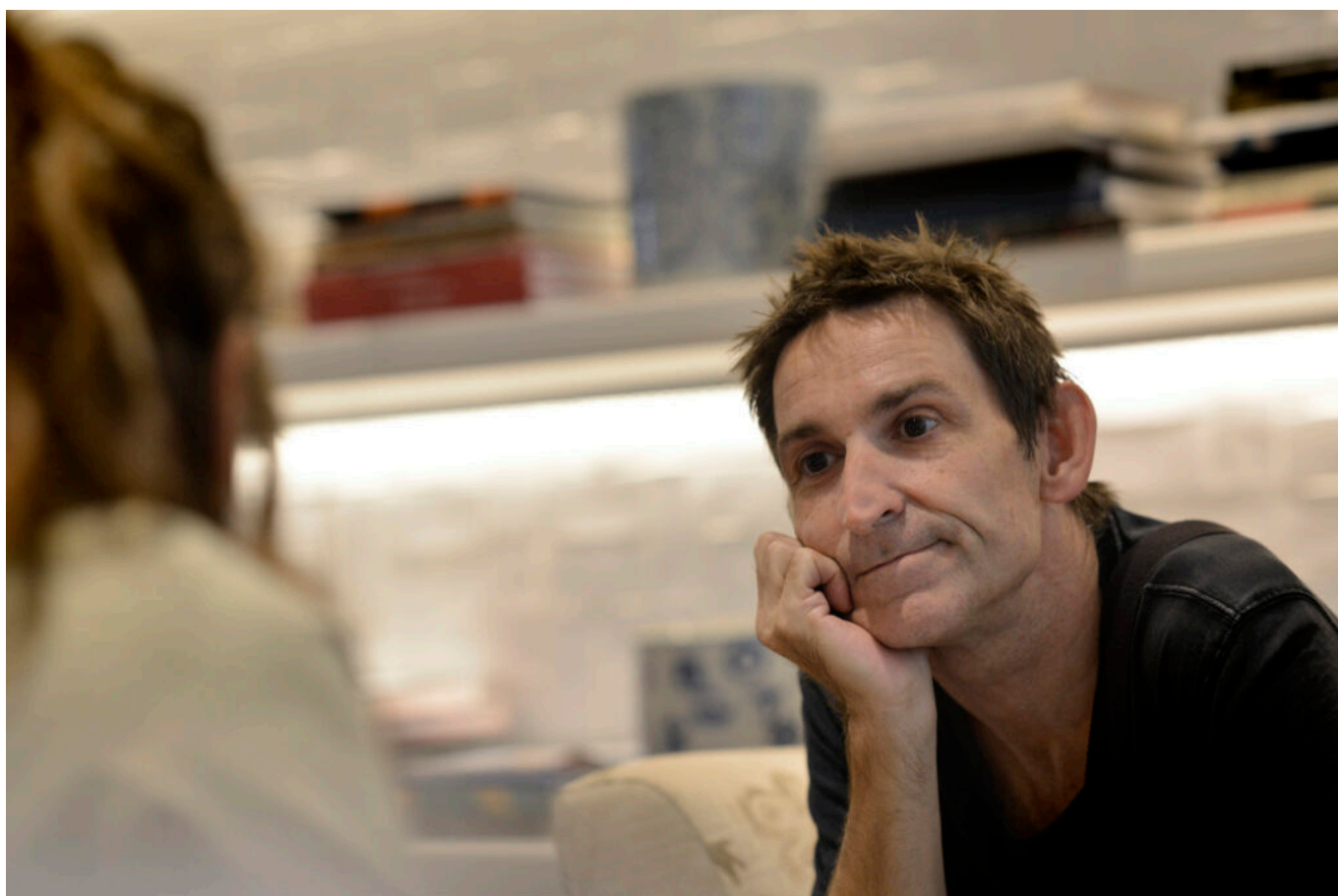

Foto: IVAN GIMÉNEZ

"Les dones no m'han de preguntar a mi si estic d'acord amb el tema de l'avortament o no. No sóc la persona adequada"

La societat està canviant: hi ha lletres de cançons obertament masclistes que ara reben molta crítica i que abans es feien, però ara no es podrien fer. També hi ha temes amb els quals es feia broma i ara no se'n fa.

L'humor ha canviat, igual que les persones i la societat. Jo he fet cançons masclistes; no només masclistes, sinó misògines, i m'he quedat tan ample. He cantat contra els policies, contra els gossos i contra qualsevol cosa. No em preocupa en absolut. Com a compositor i creador, és un tema que no

m'interessa. És com el tema de l'avortament: que s'arreglin les dones, jo no tinc per què donar-ne una opinió. Les dones no m'han de preguntar a mi si estic d'acord amb el tema de l'avortament o no, crec. Penso que no hi tinc res a dir i que no sóc la persona adequada.

Les tornaries a compondre, aquestes cançons misògines?

Suposo. Jo he fet cançons de policies morts i de violacions a dones mortes i ho he fet perquè vull parlar de coses de les quals no hagi parlat ningú en una cançó. I perquè penso que és un exercici. Si se'n pot fer una pel·lícula de terror, per què no se'n pot fer una cançó? Per què no es pot fer una cançó que espanti els nens? O les dones? O els homes? O els gossos? Mentre la meva ment s'ho imagini i jo gaudeixi o em sorprengui de què imagina la meva ment i de les idees que tinc...

“Si jo tingués el poder de fer ‘*xapar*’ la puta boca als quatre candidats que es presenten a les eleccions, ho faria”

Podem riure de tot?

Jo a ningú li he de dir si pot riure de tot o no. Per mi, que tothom faci el que li surti dels pebrots amb el seu somriure. Jo, quan faig un espectacle, mai em poso a reflexionar sobre aquesta qüestió, sobre si està bé riure-se'n de la mort o de qualsevol altre tema. Si ha de sortir una mare dient que el seu fill és un “*puto* subnormal”, m'importa un *pito* el que la gent digui. Surt el que surt. A més, penso que és la gràcia de tot plegat: un *tio* fa una cosa, l'ensenya, i tothom és lliure de rebutjar-ho, de no anar-hi o de no escoltar-ho. Aquesta és l'única censura que hi hauria d'haver. Si un *tio* basa la seva obra a dir que és un “*supermacho*” i que totes les ties li “*xupen* la polla” i que les dones serveixen “només per a això” i fa vint-i-cinc cançons així, doncs ja caurà pel seu propi pes. L'aniran a veure quatre energúmens. Me la *rempamplina*. Jo entenc que hi hagi censura per part de l'aparell de l'Estat, policies, jutges i polítics perquè jo, si fos per mi, també els censuraria a ells. Si jo tingués el poder de fer *xapar* la puta boca als quatre candidats que es presenten a les eleccions, ho faria. I a tota la seva comitiva. Els faria callar la *puta* boca. Encara més, si pogués... No, a la presó no els hi portaria: els deixaria en un iot a la deriva a l'Atlàntic. Que es podrissin allà fotent-se cocaïna.

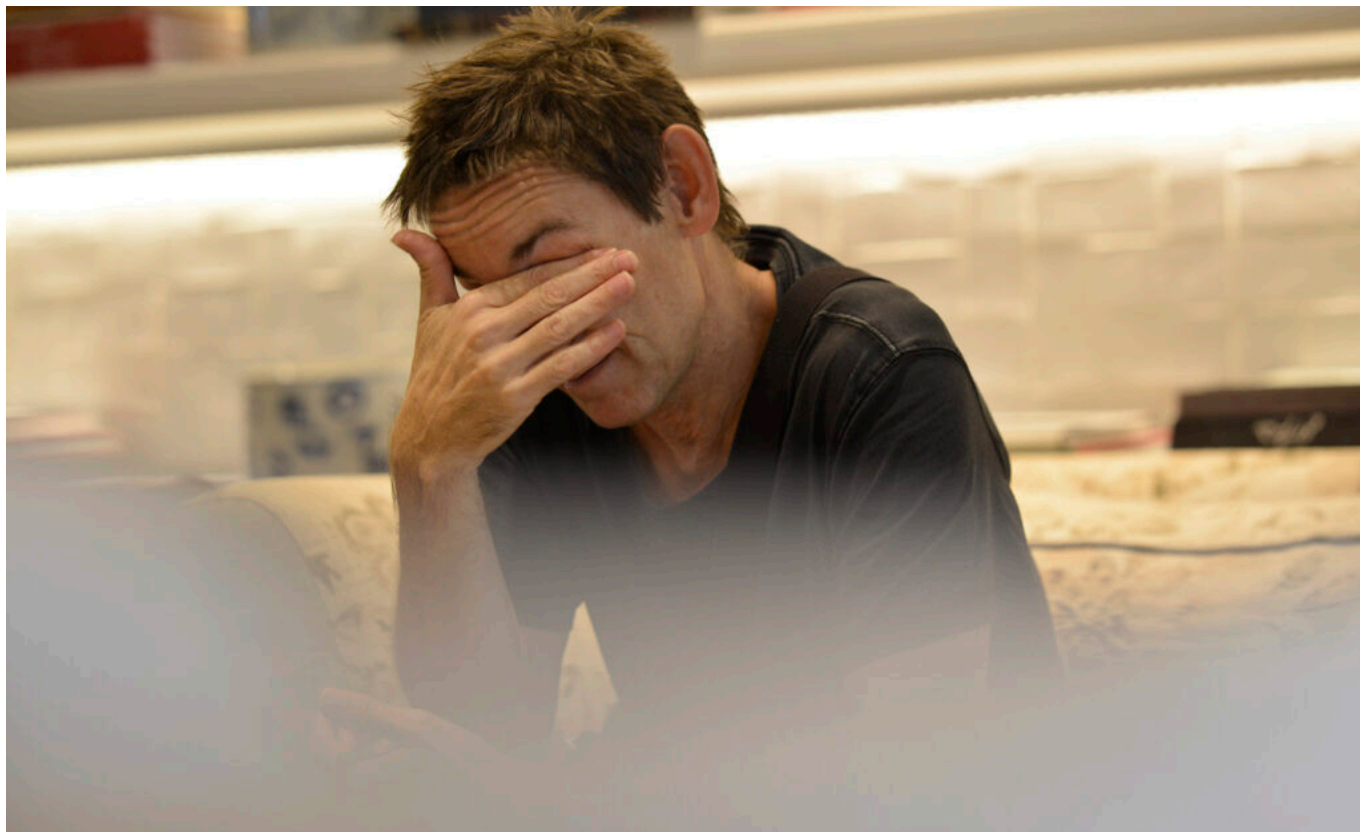

Foto: IVAN GIMÉNEZ

“L’1 d’octubre hauria votat que sí en el referèndum”

Què vas fer l’1 d’octubre de fa dos anys?

Jo era al meu poble.

A Sabadell? Ara sou al focus mediàtic, no?

Sí, els de Sabadell sempre hem sigut molt terroristes. Bàsicament se’ns coneix per això: “ciudad pionera en deporte nacional y terrorismo”. L’1 d’octubre era a Riudarenes i, quan vaig veure que podia anar a votar sense estar empadronat i vaig veure que hi havia bufetades, vaig baixar-hi. Hi havia els meus fills, els nens del poble, tothom. Ni a la Festa Major hi ha tanta gent. També hi havia les iaies i els cacics. Va venir la policia i va muntar aquell número que va muntar en tots els pobles. La veritat és que jo no vaig arribar a votar perquè, mentre era a la cua, em va trucar una bona amiga meva i em va dir que el seu marit estava molt fotut i em va preguntar si podia anar a l’hospital a veure’l. Em va semblar molt curiós perquè en tota la comarca és l’únic *tio* que hi ha del PP. Em vaig passar tot el matí cuidant de l’únic *tio* del Partit Popular de la comarca de la Selva. Vam sortir vius tots dos de l’hospital quan ja havia acabat tot. En el fons, ningú se’n recorda de qui era el ministre de l’Interior en l’època que es va fer el seu primer petó. Això de la política no té passat; la política és present per deformar el nostre futur. Miro enrere i no me’n recordo de quan va ser president l’Aznar... Després mires enrere i no te’n recordes de qui hi havia en cada moment mentre jo feia la meva vida.

“La declaració unilateral d’independència la vaig veure com una *fantasmada* total”

Si les circumstàncies no t'haguessin fet marxar d'aquella escola electoral l'1 d'octubre, què hauries votat?

Jo hauria votat que sí, perquè mai he votat. No ho he fet perquè sempre m'han dit que era el que havia de fer. Per una vegada que no em deixen fer-ho i que, a sobre, em deixen ben clar que he de votar que no... Vaig anar a votar i hauria votat que sí.

Com vas veure la declaració d'independència unilateral de vuit segons?

Ho vaig veure com una *fantasmada* total. A mi, tot el que ha passat aquests dos anys m'ha semblat molt *xulo*. Això només ho pot aconseguir Catalunya. Tot el que ha passat em sembla una catalanada, no? Una catalanada surrealista i dadaista; el Francesc Trabal, l'Armand Obiols, el Rossinyol i en Dalí junts no s'ho haurien pogut imaginar. No haurien pogut crear una tocada del bolet com la que han fet els catalans. Tres milions de catalans perfectament organitzats... És clar, els castellans no entenen res perquè nosaltres som una societat micòfaga i els castellans són una societat micòfoba. Tenim un sentit del simbolisme i la fantasia...

Foto: IVAN GIMÉNEZ

“Mentre necessitis una bandera i un uniforme per defensar els teus ideals... mal assumpte”

Vas veure les agulles de Montserrat il·luminades?

Va ser una *horterada*. Tot plegat em sembla un *tripi*, una tocada del bolet general que per algun lloc havia de petar. Si menges bolets, i més bolets, tard o d'hora passa el que passa.

Penses que Catalunya es pot arribar a convertir en un Estat independent?

No en tinc ni idea, estaré a l'expectativa.

El 2013 vas dir que et feia fàstic ser espanyol. Hi ha qui diu que les banderes són draps.

Les banderes són draps. Mentre necessitis una bandera i un uniforme per defensar els teus ideals... mal assumpte.

No et consideres nacionalista, doncs.

De nacionalista, ningú ho és. T'hi converteixen i et fas amic de la teva nació. Els bascos mai han sigut nacionalistes: els van convertir en nacionalistes, i ara el fet de ser català et converteix i, pel que es veu, en poc temps, voldrà dir ser terrorista. És el millor truc del món. Jo no sóc ni nacionalista ni independentista ni m'interessa la política; jo parlo de política obligat pels periodistes. Si alguna cosa em fa ràbia, és que jo faci una obra que es diu *Miedo*, que no té res a veure amb la política i on hi ha d'haver una abstracció, per intentar parlar d'altres coses i que et facin passar per un expert en política. Si tinc respostes inadequades, ho sento, que us donin pel cul. Que consti que m'importa un *pito* la política.

“No sóc ni nacionalista ni independentista ni m'interessa la política; en parlo obligat pels periodistes”

Sabies que La Caixa, Abertis, Coca-Cola, el Banc Sabadell i Damm són empreses que inverteixen anualment en patrocinis 141 milions d'euros, una xifra que supera el 50% del pressupost del Departament de Cultura de la Generalitat? A tu t'ha patrocinat mai algú?

I la mare que els va parir. No, mai he aconseguit un patrocini. Una vegada els vaig proposar als del paper Albal que em patrocinessin, però no van entendre el *chiste*. Qui ho vulgui entendre, que ho entengui. Els espònsors, dubto molt que em subvencionin. D'altra banda, les companyies de venda d'entrades també s'estan fent amb els teatres... Sense comentaris. Si tu, per vendre una entrada, t'has de quedar amb tot... Doncs t'hi quedes.

Vivim envoltats d'un camp lèxic força violent. Parlem de guerra, de terrorisme, de violència. No t'ho sembla?

El gran error de la humanitat ha estat el llenguatge. Si no parléssim, tot aniria molt millor. Si els humans no tinguéssim llengua, tot seria genial. Se'ns en va tota la força per la boca i per la boca acabes comprant-te una pistola.